

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Michálíka a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 31. mája 2012 v Bratislave v konaní o európskom zatýkacom rozkaze o sťažnosti vyžiadanej osoby **M. H.** proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. apríla 2012, sp. zn. Ntc 13/2012, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 Tr. por. napadnuté uznesenie **sa z r u š u j e** v celom rozsahu.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Košiciach uznesením z **30. apríla 2012**, sp. zn. Ntc 13/2012, rozhodol o tom, že podľa § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon o EZR“) berie **M. H.**, nar. **X.**, bytom v **M., I., S.**, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby v Košiciach, občana Slovenskej republiky do vydávacej väzby, ktorá bude spočívať. Podľa § 17 ods. 2 zákona o EZR ak pominú dôvody väzby alebo výkonu trestu, spočívanie vydávacej väzby zaniká a vyžiadaná osoba nastúpi výkon vydávacej väzby.

Proti tomuto uzneseniu podal vyžiadaný **M. H.** sťažnosť, ktorú odôvodnil jednak vlastným písomným podaním a jednak prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. **M. V.** (č. l. 35 a 47 spisu).

Vo vlastnom písomnom odôvodnení pritom poukázal v prvom rade na to, že predmetnú sťažnosť podáva preto, lebo v danom prípade neboli dodržané všetky náležitosti v zmysle § 502 ods. 4 Tr. por., keďže mu nebola doručená kópia medzinárodného zatykača. Taktiež upozornil na to, že nie je možné v 2 štátoch Európskej únie stíhať osoby za ten istý

trestný skutok. A napokon poznamenal i tú skutočnosť, že R. M. nemôže byť jeho spolupáchateľom, nakoľko sa žiadneho trestného skutku nedopustil. Je presvedčený, že ani menovaný nemá s uvedenou vecou nič spoločné a je dávaný s ňou do súvisu len zhodou okolností – s ohľadom na prenájom garáže, kde bolo „údajne“ ukradnuté uskladňované.

Čo sa týka písomného podania obhajkyne vyžiadaného, tak v tomto bola zdôraznená predovšetkým tá skutočnosť, že vyžiadanému nebol v čase podávania predmetnej sťažnosti doručený európsky zatýkací rozkaz a tiež ani jej nebolo doručené opatrenie o jej ustanovení, a teda vyžiadaný sa k napadnutému uzneseniu vyjadroval bez akýchkoľvek relevantných podkladov a právnej pomoci.

Pokiaľ ide o samotný európsky zatýkací rozkaz, tak tento je zmätočný a nevykonateľný, najmä však sa mal podľa neho vyžiadaný dopustiť skutku v Rakúskej republike v čase, keď mu bola obmedzená osobná sloboda orgánmi činnými v trestnom konaní na území Slovenskej republiky.

K ďalším skutočnostiam týkajúcim sa tohto konania sa mal pritom vyžiadaný vyjadrovať pri jeho výsluchu dňa 10. mája 2012, zápisnica z ktorého bola pripojená ako príloha k danému podaniu.

Z dôvodov vyššie uvedených preto vyžiadaný M. H. navrhol napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach zrušiť.

Spisový materiál v posudzovanej veci bol dňa 23. mája 2012 predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky za účelom rozhodnutia o predmetnej sťažnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne zistiac, že sťažnosť je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou a v zákonom stanovenej lehote, v súlade s § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako i konanie tomuto výroku predchádzajúce, pričom dospel k takému záveru, že predmetná sťažnosť bola podaná **dôvodne**.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že dňa 08. marca 2012 bol Štátnym prokurátorom Wiener Neudstadt, Rakúska republika, vydaný európsky zatýkací

rozkaz, sp. zn. 4 St 25/12f, na M. H., štátneho občana Slovenskej republiky, a to za účelom jeho vydania na trestné stíhanie pre zločin profesionálne spáchanej ťažkej krádeže vlámaním podľa §§ 127, 128 ods. 1 bod 4, 129 bod 1 a bod 2, 130 tretí a štvrtý prípad a prečin zatajovania listín podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákonníka, ktorých sa mal dopustiť v spolupáchateľstve s ďalšou osobou – slovenským štátnym občanom R. M., a za ktoré mu hrozí trest odňatia slobody až do 10 rokov.

Predbežné vyšetrovanie o uvedenom európskom zatýkacom rozkaze bolo zo strany Krajskej prokuratúry v Košiciach začaté na základe záznamu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru – Úradu medzinárodnej spolupráce, Národnej ústredne SIRENE zo 14. marca 2012, sp. zn. PPZ-140053-029/MPS-NUS-2012.

Opatrením z 25. apríla 2012, sp. zn. Ntc 13/2012, ustanovila predsedníčka senátu Krajského súdu v Košiciach podľa § 40 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 37 ods. 3 Tr. por. a § 14 ods. 1 zákona o EZR vyžiadanému M. H. za obhajkyňu JUDr. M. V.. Menovanej advokátke bolo uvedené opatrenie doručené dňa **04. mája 2012**.

Dňa 26. apríla 2012 bol pod sp. zn. 2 KPt 25/12, zo strany Krajskej prokuratúry v Košiciach podaný na Krajský súd v Košiciach návrh na vzatie do vydávacej väzby podľa § 17 ods. 1 zákona o EZR slovenského štátneho občana M. H., t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby v Košiciach. S uvedeným návrhom bol súdu predložený zároveň aj originál vyššie citovaného európskeho zatýkacieho rozkazu - Krajskej prokuratúre v Košiciach doručený dňa 27. marca 2012 - spolu i s prekladom do jazyka slovenského.

Na základe vyššie uvedeného návrhu došlo potom k vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť tiež tú skutočnosť, že vyžiadaný M. H. bol do vnútroštátnej väzby vzatý uznesením Okresného súdu Rožňava z 01. februára 2012, sp. zn. 0Tp 2/2012, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 08. februára 2012, sp. zn. 7Tpo 6/2012, a to v súvislosti s trestnou vecou vedenou voči nemu na Okresnej prokuratúre v Rožňave pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zák., s tým, že väzba mu začala plynúť dňa 28. januára 2012 o 22.00 hod. a vykonáva ju v Ústave na výkon väzby v Košiciach.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o EZR na začatie konania o európskom zatýkacom rozkaze je príslušná krajská prokuratúra, v ktorej obvode bola vyžiadaná osoba zadržaná alebo jej bola inak obmedzená osobná sloboda.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o EZR prokurátor krajskej prokuratúry príslušný podľa § 11 vykoná predbežné vyšetrovanie. Účelom predbežného vyšetrovania je zistiť, či sú dané podmienky na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o EZR prokurátor vyžiadajú osobu vypočuje a oboznámi ju s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu a doručí jej kópiu európskeho zatýkacieho rozkazu.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o EZR po doručení originálu európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje, prokurátor vyžiadajú osobu poučí o možnosti súhlasiť s vydaním a o dôsledkoch tohto súhlasu, zároveň túto osobu poučí o tom, že udelený súhlas nemožno odvolať; ďalej túto osobu poučí o možnosti vzdať sa uplatnenia zásady špeciality podľa § 31 ods. 1 a o dôsledkoch vzdania sa uplatnenia tejto zásady, ak by sa inak táto zásada vo vzťahu k štátu pôvodu uplatnila.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o EZR v konaní o európskom zatýkacom rozkaze musí mať vyžiadaná osoba obhajcu.

Podľa § 16 ods. 1 zákona o EZR ak je to potrebné na zabezpečenie prítomnosti vyžiadanej osoby v konaní o európskom zatýkacom rozkaze na území Slovenskej republiky alebo na zabránenie, aby nedošlo k zmareniu účelu tohto konania, vezme ju sudca krajského súdu do vydávacej väzby. Urobí tak na návrh prokurátora vykonávajúceho predbežné vyšetrovanie.

Podľa § 17 ods. 1 zákona o EZR ak sa vyžiadaná osoba nachádza vo väzbe v súvislosti s jej trestným stíhaním slovenskými orgánmi, alebo sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody právoplatne uloženého slovenským súdom, súd, po doručení originálu európskeho zatýkacieho rozkazu s prekladom do štátneho jazyka, ak sa preklad vyžaduje, vezme vyžiadajú osobu do vydávacej väzby, ktorá bude spočívať.

Podľa § 17 ods. 2 zákona o EZR ak pominú dôvody väzby alebo výkonu trestu uvedené v odseku 1, spočívanie vydávacej väzby zaniká a vyžiadaná osoba nastúpi výkon vydávacej väzby.

Podľa § 17 ods. 3 zákona o EZR na konanie podľa odseku 1 je príslušný krajský súd, v ktorého obvode je vyžiadaná osoba vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal predložený spisový materiál a predovšetkým s ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia dospel k takému názoru, že krajský súd nepostupoval v danom prípade správne a v súlade so zákonom, keď vzal vyžiadaného M. H. do vydávacej väzby, pretože k vydaniu takého rozhodnutia neboli splnené viaceré podmienky, resp. v konaní predchádzajúcom jeho vydaniu došlo k porušeniu viacerých práv vyžiadaného.

V prvom rade treba upozorniť na to, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia nebol vyžiadaný M. H. či už zo strany súdu alebo prokuratúry vôbec vypočutý, nebol riadne oboznámený s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu a tiež mu nebola doručená ani kópia (originál mala pritom príslušná prokuratúra k dispozícii už od 27. marca 2012) predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu. Rovnako tak boli pritom porušené práva vyžiadaného i v tom smere, že v čase rozhodovania o jeho väzbe nemal tento prakticky žiadneho obhajcu (JUDr. M. V. sa o svojom ustanovení v konaní o EZR dozvedela až 04. mája 2012 a dňa 09. mája 2012 jej bolo doručené napadnuté rozhodnutie), hoci treba zároveň podotknúť i to, že keby tohto v danom čase aj reálne mal, tento by mu pri nedodržaní ďalších vyššie uvedených práv nemal ani akú právnu pomoc až do momentu podania sťažnosti poskytnúť.

Čo sa týka pritom v spise doloženého prípisu Krajskej prokuratúry v Košiciach z 11. apríla 2012, ktorým bol vyžiadaný M. H. písomne upovedomený o tom, že na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného na jeho osobu rakúskym súdom dňa 08. marca 2012 pre účely jeho vydania na trestné stíhanie do Rakúskej republiky pre trestný čin vlámania a iné podľa §§ 127 – 130, 229 Trestného zákona Rakúskej republiky je voči nemu vedené konanie o európskom zatýkacom rozkaze s tým, že bol zároveň vyzvaný k tomu, aby si v danom konaní zvolil obhajcu, resp. požiadal o jeho ustanovenie súdom (č. 1. 63 spisu), tak tento treba považovať jednoznačne z hľadiska naplnenia vyššie uvedených práv vyžiadaného za nedostatočný. Navyše treba podotknúť i to, že v predmetnom prípise

bol nesprávne uvedený trestný čin (zle zákonné pomenovanie), z ktorého spáchania je vyžiadaný podozrivý a pre ktorý bol európsky zatýkací rozkaz vydaný.

A v tomto smere treba podotknúť zároveň i tú skutočnosť, že pokiaľ ide o vykonanie výsluchu vyžiadaného dňa **10. mája 2012** (aj za účasti jeho obhajkyne) zo strany príslušnej prokuratúry, v rámci ktorého bol tento prvýkrát riadne oboznámený s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu a v rámci ktorého mu bola doručená i jeho overená fotokópia spolu s prekladom do štátneho jazyka, tak tento nemôže na vyššie uvedených záveroch nič zmeniť. Uvedená okolnosť je z pohľadu hodnotenia zákonnosti napadnutého rozhodnutia ako i jemu predchádzajúceho konania irelevantná.

S ohľadom na vyššie uvedené možno teda konštatovať, že len samotné doručenie originálu európskeho zatýkacieho rozkazu na vydanie rozhodnutia o vzatí vyžiadaného do vydávacej väzby rozhodne nestačilo, a to bez ohľadu na to, že v zmysle ust. § 17 ods. 1 zákona o EZR tu ide o väzbu s obligatónym charakterom.

Len okrajovo sa pritom aj napriek uvedenému považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za žiaduce vyjadriť i k tým námietkam vyžiadaného, ktoré nepovažoval za opodstatnené.

V prvom rade potom k tej, že osobu nie je možné stíhať v dvoch štátoch Európskej únie za ten istý trestný skutok. Tu treba upozorniť na to, že vyriešenie otázky, či je vyžiadaný M. H. stíhaný na území Slovenskej republiky za ten istý skutok/skutky, pre ktorý/ktoré sa žiada aj jeho vydanie do Rakúskej republiky, nie je v čase rozhodovania o jeho vzatí do väzby potrebné. To, či tomu tak naozaj je, a či kvôli tomu príp. bude odopreté aj jeho vydanie do štátu pôvodu (k tomu vid' dôvody pre odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu uvedené v ust. § 23 ods. 1, ods. 2 zákona o EZR) je predmetom ďalšieho predbežného vyšetrovania, ako to napokon potvrdila aj samotná konajúca prokuratúra vo svojom písomnom vyjadrení k podanej sťažnosti.

Pokiaľ ide potom o tie výhrady vyžiadaného, týkajúce sa opodstatnenosti jeho trestného stíhania v Rakúskej republike, tak k týmto sťažnostným súd uvádza iba toľko, že dôvodnosť podozrenia zo spáchania skutkov uvedených v európskom zatýkacom rozkaze nie je predmetom skúmania justičných orgánov vykonávajúceho štátu, a tieto treba teda

považovať v danom konaní za irelevantné. Čo sa však týka tej poznámky vyžiadaneého, že skutku uvedeného v časti A pod bodom I. európskeho zatýkacieho rozkazu sa mal v Rakúskej republike dopustiť v čase, keď mu bola obmedzená osobná sloboda orgánmi činnými v trestnom konaní na území Slovenskej republiky, tak tu nedá neupozorniť na to, že vyžiadaný bol na území Slovenskej republiky zadržaný dňa 28. januára 2012 o 22.00 hod. a predmetného skutku sa mal dopustiť v noci na 28. januára 2012, t.j. v predchádzajúcu noc (z 27. januára 2012 na 28. januára 2012).

A úplne na záver považuje najvyšší súd vzhľadom na napadnutý výrok za potrebné poukázať tiež i na tú skutočnosť, že zákon o EZR v ust. § 17 ods. 1 jasne rozlišuje medzi tým, či sa v čase rozhodovania vyžiadaná osoba nachádza vo väzbe v súvislosti s jej trestným stíhaním slovenskými orgánmi alebo vo výkone trestu odňatia slobody právoplatne uloženého slovenským súdom a v závislosti od toho je potom aj v odseku 2 upravený zánik spočívania vydávacej väzby. Ak sa teda vyžiadaná osoba nachádza v čase rozhodovania o jej vzatí do vydávacej väzby vo vnútroštátnej väzbe, je potrebné v zmysle zákona zánik spočívania vydávacej väzby a nastúpenie jej výkonu viazať len na pominutie dôvodov tejto vnútroštátnej väzby, a nie aj na potencionálny výkon trestu odňatia slobody.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 31. mája 2012

**JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová